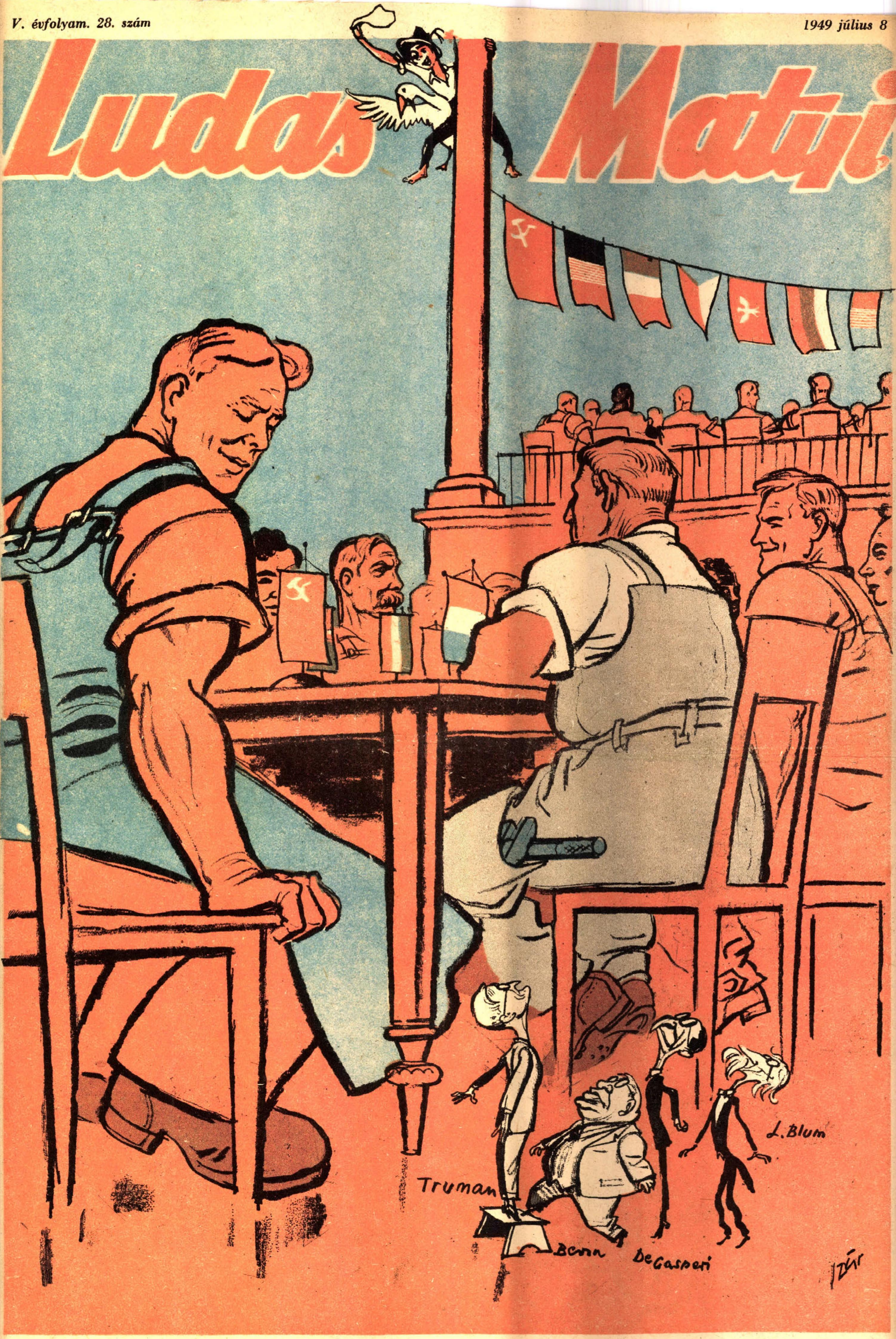
V. évfolyam. 28. szám

1949 július 8

70 fillér

Szakszervezeti Világkongresszus Milánóban

Truman: Mondd Ernest, nem vagyunk mi túlkicsik?
Munkás: Nyugalom uraim, éppen arról tanácskozunk, hogyan legyenek még kisebbek!

Észnél legyünk, Acheson úr!

— Rémes ez a sok konferencia, állandóan útban vagyok Európa és Amerika között.

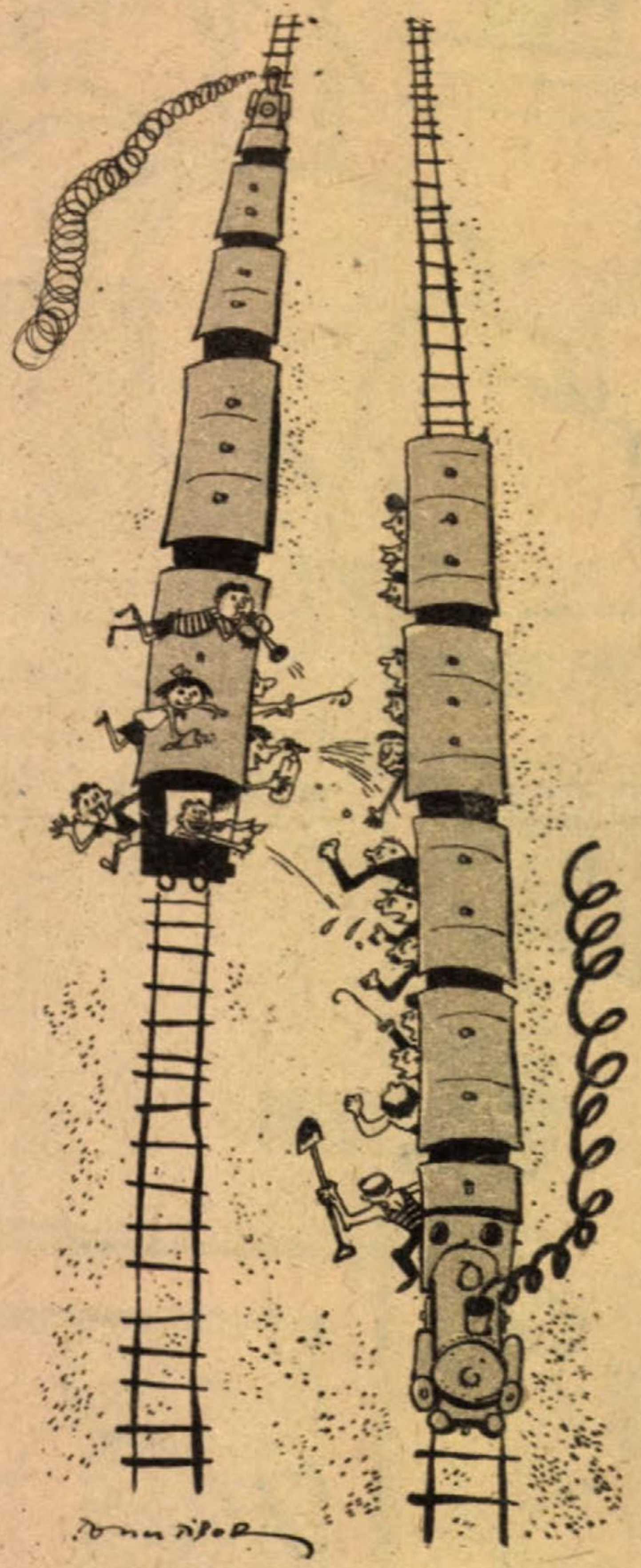
— Téved, Acheson úr, maga nemcsak ott van útban, hanem mindenütt!

Icipici kabaré

Truman (kalapban, kesztyűben, sétapálcával. Csenget).
Bevin (ajtót nyit): Parancsol, uram? Mit tetszik keresni erre mifelénk?
Truman: A kis Font itthon van?
Bevin: Itthon. (Bizalmasan.) Most teszik tisztába az aranyost. Nagyon megijesztették az utóbbi napok eseményei.
Truman: Vezessen be hozzá, fiam.
Bevin: Igenis, méltóságos uram.
Truman: Aztán hagyjon magunkra a kicsikével.
Bevin: Igenis, kegyelmes uram.
Truman: Meg vagyok értve?
Bevin: Igenis, felséges uram. (A kis Fontocskához.) Fogadj szót szépen a bácsinak! Mutasd meg, hogy jó kis fiú vagy! Kuc-kuc! (Megcsiklandozza a font árfolyamát és kimegy.)
Truman (fojtogatni kezdi a Fontot).
A Font: Oó! Oá! Huh! Hah! Jaj! Segítség! (Fuldoklik.)
Bevin (berohan): De mylord! Mit tetszik csinálni?
Truman (hanyagul leporolja a ruháját): Egy kicsit megfojtottam. Nem nagyon, csak éppen hogy.
Bevin (meghökkenve): Megfojtotta? A gyermekemet? (Élénk szemrehányással.) De uram, hiszen azt én is megtettem volna szívesen, ha szólni tetszett volna.

Utaznak az ebadták

Finom kis zálogház

— Uncle Sam: Erre nem adok semmit, ez rossz.
— John Bull: Honnan veszi ezt?
— Uncle Sam: Hát én csak tudom! Én tettem tönkre...

A világ minden tájáról

Amerikában tudósokkal tanulmányoztatják a Szovjetuniót — írják a külföldi lapok. A tudósok eddigi kutatásaik alapján egyöntetűen kijelentették, hogy a Szovjetúnió békés szándéka elvitathatatlan. Úgylátszik, Truman úr nem számolt azzal, hogy a tudósoknak eszük is van. Ameliett rossz üzletember is ez az amerikai elnök. Drága pénzen fizet tudósokat azért, hogy azt mondják neki, amit 600 millió ember már hónapok óta kiált felé.

A budapesti meteorológiai intézet jelenti: a rossz időt a napfoltok tevékenysége okozza, azonkívül az a körülmény, hogy állandóan hideg van és sokat esik az eső. Ahogy ez elmulik, sokkal jobb idő lesz. Várható időjárás? Hát persze, hogy várható.

Berlinben felmentették Hitler életmentőjét. Arról az aktatáskás esetről van szó, amikor a vezért néhány párthíve egy kicsit fel akarta robbantani. Remer urat, az életmentőt, azon a címen mentették fel, hogy nem volt náci. Persze, hogy nem volt az szegény feje. Csak éppen, amikor a nácivezérek tanácskoztak, véletlenül arra járt és benézett. Látta, hogy egy rokonszenves bajuszos embert fel akarnak robbantani és ezt nem hagyta. Egyébként Remer úr mégsem úszta meg a dolgot olyan könnyen. Keményen megdorgálták, hogy miért nem volt kéznél akkor, amikor a vezér felgyujtotta magát.

A Közért üzletekben eltörölték a „nagyságos asszony kezitcsókolom"-ot és „kedves vevőnk"-et mondanak helyette. Egy hölgy, aki éppen vásárolt, méltatlankodva kérdezte a társaságában lévő úrtól:
— Maga jó demokrata, Laci, helyesli ezt?
— Hogyne, nagyságos asszonyom. Már rég meg kellett volna csinálni, kezitcsókolom!

Tel Avivból írja valaki: „Nyolc hónapja vagyok idekint. Naponta jelentkezem állásért és mindig másnapra igérik". Vajjon erre gondolt Mózes, amikor Palesztinát az „Igéret földjének" nevezte?

Popelka felszáll a villamosra öt gyermekével. Egy ismerőse áll a perronon és megszólítja:
— Mi az, öregem, kirándulni viszed a családod?
— Dehogyis. Olvastam, hogy a bliccelőket a kalauz lefényképezi és már régen szeretnék egy családi képet.

A 7 legbűbájosabb vicce

— Brühühü... anyuka! Mosdás közben eltörtem a mosdótálat!
— No várj, te haszontalan, majd ád neked apád, ha megtudja.
— Ne verjetek meg, inkább soha többé nem fogok mosdani.

Szüret Tokajban

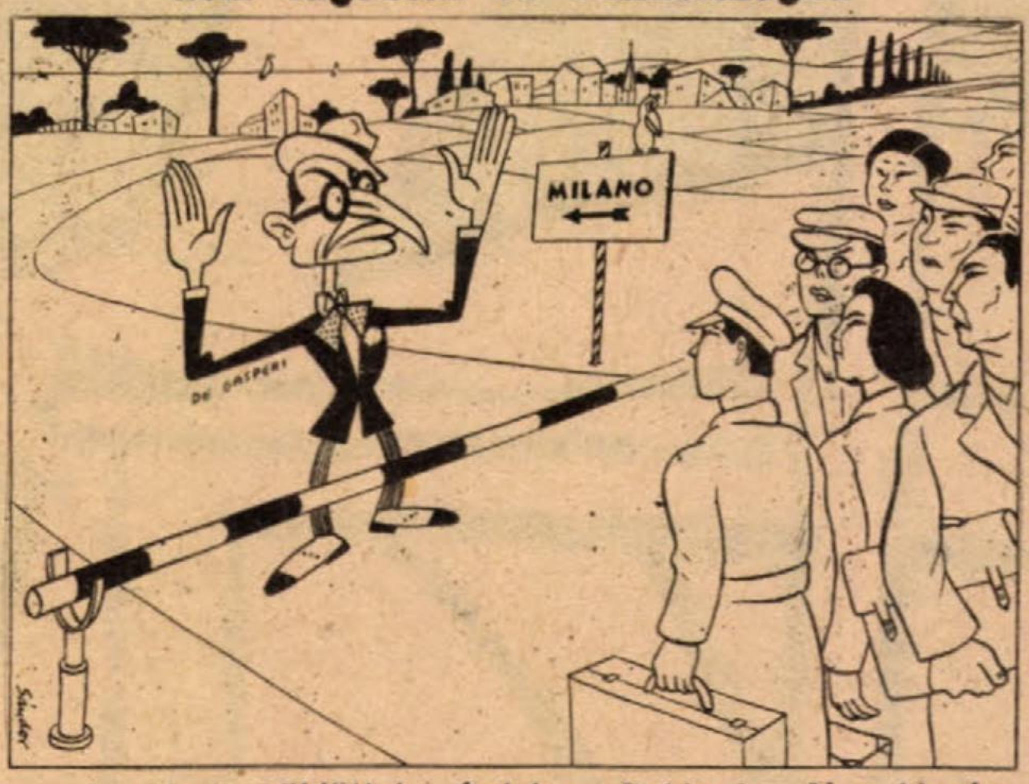
— Éljen, szüret!
— Bolond kend, szüret júliusban?
— Persze! Elkészültek az új hidak.

Baj van a Marshall-tervvel

Jószívű néni: Miért sírsz, kisfiú?
A Marshall-terv: Nem merek hazamenni, megbuktam.

A kínai szakszervezetek küldöttségét nem engedték be Olaszországba

A kínai küldöttek: Érdekes, Pekingbe, Nangkingba, Sanghájba be tudtunk jutni.
De Gasperi: Ide éppen azért nem engedem be magukat!

Megnyílt a Közért panasz-irodája

— Hát önnek mi a panasza?
— Amióta a Közért fennáll, nem lehet szójakolbászt kapni!

Amerikai tudósítás a Lánchídról

„Őrületes túlkapás, stop, ártatlan hídra láncot raktak."

Jó helyre jött

— Látogatóba jött, Huba úr?
— Nem. Kiállítási tárgynak.

Beszélgetés egy sztrájkoló angol kikötőben

— Kik azok ottan, Jack?
— Rakodómunkások, Jim.
— Miből látod, Jack?
— Abból, hogy nem rakodnak, Jim.
— És amazok ott, Jack?
— Azok nem rakodómunkások, Jim.
— Miből gondolod, Jack?
— Abból, hogy rakodnak, Jim.
— Ez egy kicsit bonyolultnak látszik, Jack.
— Egyáltalában nem, Jim. Csak tudni kell, hogy amióta Bevinék az urak Angliában, azóta minden fordítva van. Nézd meg például Bevint.
— Mit nézzek rajta?
— A Munkáspárt vezetője.
— Na és?
— Na és tőkéspárti.
— Eszerint a tőkés pártok vezetői viszont munkáspártiak?
— Na, annyira azért nincs minden megfordítva . . .

A 7 leglogikusabb vicce

— Olvasta? A belga exkirály azt hiszi, hogy újra trónra tud ülni.
— Magának ez egy belga exkirály? Szerintem ez egy balga exkirály . . .

III. Lipót, a volt belga király újból trónra szeretne ülni

— **Tőkés:** Engedje meg, munkás úr, hogy őfelsége újra a nyakába üljön.
— **Munkás:** Ha az első három ütést kibírja, nem bánom.

A dohányosok is rekordot javítottak

— Ne gyujts rá, Lajos, az Istenért! Hétmillió darabot már elszívtatok ! . . .

Így van ez, kérem

— Kérek egy kedvezményes fürdőjegyet.
— Megszűnt kérem a kedvezmény.
— Na tessék! Egyszer akarok az életben fürödni, akkor sem lehet ! . . .

Újabb csoda a Ló-utcában

— Szent Kleofás, elsült a golyóstollam!

Gádor Béla

A lánglelkű szerelő

Van nekem egy öreg rádióm, amely mindig megvigasztal engem az élet nehéz óráiban. Ha nagyon ideges vagyok, ha megbántott valaki, csak odamegyek az én jó öreg rádiómhoz, lezárom, egyszeriben csend lesz és megnyugszanak zajgó idegeim.

Valamelyik napon baj történt az én jó öreg rádiómmal. Éppen a feleségem hallgatta (mindig ő nyitja ki és mindig én zárom le), ha jól emlékszem, egy nő énekelt benne áriákat, amit kiváltképen utálok. Egyszercsak a rádió elkezdett sóhajtozni, szörcsögni, recsegni, de úgy, hogy az énekesnő visítását is túlharsogta. Ilyesmi már máskor is előfordult vele, ilyenkor kétszer-háromszor jól oldalbavágtuk és a dolog rendbejött. Most azonban hiába ütöttük, rúgtuk, pofoztuk, egyre jobban ordított és hörgött. Nincs más hátra, ki kell hívni egy szerelőt.

Másnap felhívtam telefonon a Rafilm nemzeti vállalatot és kértem, hogy küldjenek egy szerelőt a lakásomra.

Pontosan a jelzett időben délután négy órakor megcsörrent az előszobacsengő, ajtót nyitottam és ott állt az ajtóban Kovács Sándor elvtárs, a lánglelkű szerelő. Alacsony, középkorú ember, már kissé kopaszodó. Sovány vállát két nehéz táska húzta, de két fekete szembogara lázasan futkosott üregében.

— Szabadság, elvtárs! — kiáltotta harsányan, majd a két nehéz táskát cipelve, bámulatos fürgeséggel végigszökellt az előszobán, benyomult a lakásba és némán, szinte megilletődve megállt a nagybeteg rádióm előtt. A táskákat letette a földre és a beállott szorongó csendben néhány másodpercig farkasszemet nézett a készülékkel, aztán gyöngéden a keresőhöz nyúlt, megforgatta és várt. Nem csodáltuk volna, ha a rádióból tiszta éteri muzsika szólal meg a keze nyomán, de az életben nincsenek csodák: csak a jólismert recsegés és pattogás vált hallhatóvá.

— Hm . . . — mondta kis idő után, — igen . . . Majd látva aggódó arcunkat, hozzátette. — De reméljük, nem lesz komolyabb baj.

— Talán a lámpák . . . — kérdeztem szakértelemmel, mert hozzá vagyok szokva, hogy a szerelők mindig a legdrágább lámpák körül találják a bajt. Kovács elvtársat nem érdekelte figyelemreméltó ajánlatom, közelhajolt a készülékhez és fülelt. Gyöngéden megkopogtatta a beteg testet, majd hosszú srófhúzót szedett elő és leszerelte a készülék hátsó oldalán lévő lemezt. Feltárult az egész ijesztő belső szerkezet. Kovács elvtárs óvatos ujjakkal benyúlt, mint fogorvos a beteg szájába és sorra megkocogtatta mindazt, amit szerinte meg kellett kocogtatnia.

— A lámpák jók, — jelentette ki határozottan és itt kezdődött, hogy szívünkbe fogadtuk őt. — A lámpák jók — folytatta, — én a keresőre gyanakszom. — A hosszú srófhúzóval odakoppintott egy fémrudacskára, mire a rádió felordított. Kovács elvtárs boldogan széttárta karjait és rámnevetett:

— Huszonhárom éve gyúrom én ezt az ipart, érzésem van nekem ehhez a dologhoz.

Kovács Sándor most megélénkült, ledobta a kabátját, kinyitotta a két titokzatos koffert és kiszedett onnan vagy húszféle vasat, aztán megkezdődött a munka. Ujjai hallatlan biztonsággal babrálnak a millió drót és vacak között, amelyekről még sejtelmem sincs, hogy mire valók. Közben beszélgetünk.

— Meddig dolgozik naponta, elvtárs? — kérdeztem.

— Mikor hogy. Este tízig, tizenegyig. Persze, nemcsak szerelek, pártmunkát is végzek. Aztán olvasgatni is kell, meg színházba járni, meg a gyerekekkel foglalkozni. Van két úttörő srácom . . .

— És jut mindenre ideje?

— Jut. Beosztom. Néha van egy szabad vasárnap délelőttöm, akkor óriásit durmolok. Nem mondom, a választások után nagyon „kivoltam". Akkor felküldtek a Gallyára, ott jól kipihentem magam.

— Mindig ilyen jókedvű?

— Munka közben mindig. Szeretem ezt a babrálgatást, 23 éve csinálom, de egyre jobban szeretem. A legnagyobb élvezet megtalálni a hibát. Úgy áll a dolog, hogy nekem már az ujjam hegye gondolkodik.

— A felesége nem haragszik, ha este tizenegykor megy haza?

— De igen. Azt mondja, mért dolgozok olyan keveset, mert ő sokszor még később jön haza. Agitációs munkát végez a kerületnek.

— És a srácokból mi lesz?

—Ami majd akar lenni. Az idősebbik, a tízéves lány színésznőnek készül. Folyton szaval, meg táncol. Elvittem Ulanovához, azóta egészen meg van bolondulva a kölyök. Az iskolában dolgozatot kellett írni arról, hogy ki milyen pályát szeretne magának. A srác nem írt egy szót se, csak berajzolta az irkába a Magyar Színházat és ráakasztott egy táblát: „Az Ifjú gárda. Kovács Mária felléptével."

Közben Kovács elvtárs már könyökig olajos. Komplikációk is támadnak: a behelyezendő kereső tengelye rövid, meg kell toldani egy „ballépéssel". Kovács elvtárs fúr, farag, fűrészel, hegeszt, kalapál, közben vicceket mesél és nagyokat hahotázik. Este 8 óra van, amikor készen lesz. A rádió rendbejött, Sándor a két táskával fürgén szalad az előszoba felé:

— Még el kell mennem egy helyre. Megígértem egy szépasszonynak, hogy még ma este megcsinálom a rádióját.

Búcsúzóul még megkérdem:

— Muszáj azt a két dögnehéz táskát magával cipelni?

— Muszáj, elvtárs. Mert nehéz ugyan cipelni, de amikor belenyúlok és benne van minden, ami nekem kell, akkor az kárpótol engem a fáradságért. Tegnap is a Hamzsabégi-útnál 40 percig cipeltem őket a villamostól. De megérte. Mert meg tudtam csinálni a rádiót és nem kellett a szegény prolinak behozni a készüléket a műhelybe.

Kezet szorítok Kovács elvtárssal, aki buzgón fut le a lépcsőn, még a szépasszony rádióját is helyre tudja pofozni és még talán az úttörő srácokat is meg tudja csókolni lefekvés előtt.

Mire visszamegyek a szobába, feleségem már a rádiót hallgatja. Valami nő énekel áriákat, a hangja üdén, kristálytisztán, csillogva gyöngyözik elő a készülékből.

Most már én is élvezettel hallgatom. Talán nem is az ária lett szebb, hanem tudom, hogy Kovács elvtárs négyórás munkája is benne van.

Kínos ügy Washingtonban

Kapita Lizi: Harry, Harry, hát nem akarod megismerni a te szép gyermekeidet?!

Truman keserve

Truman hátratett kezekkel, leverten sétál fel és alá a Fehér Házban.

— Nade Harrykám — kérdi a felesége — miért vagy ilyen szomorú?

Truman keserűen sóhajt fel:

— Szörnyű ez az idei nyár! Folyton csak ez a hidegháború, még nem volt ezen a nyáron egy rendes melegháború...

A hét legjobb amerikai vicce

Az USA egyes államait mostanában hatalmas, pusztító sáskarajok lepték el. Idahoba is betörtek a sáskák. Az egyik Idaho-i kisvárosból kétségbeesetten telefonáltak a fővárosba.

— Mit tehetünk a sáskák ellen? — kérdezték.

— Sajnos, nem tehetünk ellenük semmit — hangzott a halk válasz a telefonból — a fősáska Washingtonban ül...

Egy Szovjetuniót járt parasztküldött beszámolója

— Addig nem nyugszom, amíg mégegyszer nem látom azt a virágzó mezőgazdaságot!
— Mégegyszer kilátogat?
— Nem, én itthon akarom látni!

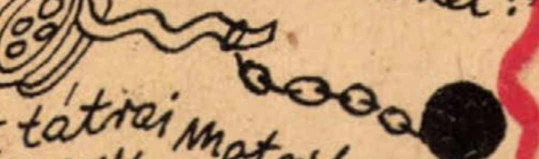
Hangtalan Heti Híradó

Kunszentmárton Doboz és Váckisújfalu begyűjtési versenyre hívta ki a dolgozó parasztságot. A felhívásnak akkora sikere volt, hogy az ország minden gabonászsákja csak úgy tátja a száját tőle:

A Lincoln és Roosevelt-filmet nem engedték be Nyugatnémetországba. A parancsnokló amerikai tábornok bácsi kijelentette: „Szerencséjük, hogy celluloidból vannak, mert máskép le is tartóztattam volna őket!"

A tátrai motorkerékpárverseny aranyjelvényes versenyzői motorkerékpárt, az ezüstjelvényesek kerékpárt kapnak. Ez a matematikus bácsi kiszámította, hogy ezen az alapon továbbhaladva a bronzjelvényeseknek egy átszállót kellene kapniuk a 6-os ra! ▱

Őszinte temető

Írta: Szép Ernő

Temetőben voltam a minap, egy kedves jóemberemet hantolták el a Farkasréten. Régi jó szokásomhoz híven a papnak a hosszú búcsúztatója elől eloldalogtam, nézegettem a közeli sírköveket, meg azokat az izéket, amiket arannyal vésetnek a jómódúak a fehér, rózsaszín, vörös, meg fekete márványkövekre, melyeket elhunytjaiknak állítottak.

Olyan egyformák mindig, minden temetőben ezek a kegyeletes feliratok. A legjobb férjnek és apának. A feledhetetlen jó embernek. A becsület mintaképe voltál. Akit mindenki tisztelt és szeretett. A hűséges, önfeláldozó hitvesnek. Az imádott édesanyának és nagyanyának. Satöbbi, satöbbi.

Egész életemben hallgatnom kellett, hogy piszkol mindenkit a haragosa, az irigye, a féltékeny pályatársa. Meg mennyi csunyát mondtak egymásra unokafivérek, unokanővérek, sógornők, sógorok, anyósok és vők, menyek meg apósok, sőt testvér a testvérre okádta a szidalmat, meg gyereke a szülejére és vice versa.

Eshát nagyon jól tudtuk, hogy mennyi a világon az önző, hamis, lelketlen gonosz ember és asszony.

Az talált eszembe jutni odakint a Farkasréten, hogy ha a világon az igazság lett volna a divat, vagyis inkább törvény, de olyan szigorú törvény lett volna az igazság, hogy még a sírköveken való füllentést is büntették volna,. szóval ha kötelező lett volna a sírkövekre a legszentebb igazságot írni, hogy festene jó sok felírat a temetőkben.

Lelki szemeim előtt ilyen aranybetűs feliratok jelentek meg:

Megkrepáltál hálistennek.

És

Ez volt a legnagyobb csirkefogó Pesten.

És

Allította hálás szívvel ezt a sírkövet

Víg özvegyed.

És

Sohse bocsátjuk meg, hogy úgy vigyáztál az egészségedre.

És (asszony sírkövén):

A pokolban kit szekirozol?

Másik asszonyén:

Te csaltál meg, nem én téged.

És

Fel ne támadj, mert agyonütünk!

És gondoltam, ha tényleg őszinték volnának a sírkövek, tanulságosabb is, meg egy kicsit derűsebb dolog is volna a temetőkben sétálgatni.

Tömördi éberség

Tömörd községben, úgylátszik, nemigen szívlelték meg az éberségre való intelmeket. Legalábbis erre mutat, hogy — kulákokat akartak beállítani a tűzőrségbe. Azt viszont büszkén és nyomatékosan hangsúlyozták, hogy egy vasat sem fizetnek nekik.

Ezek után elképzeljük, hogyha kulák lenne a tűzoltó Tömördön és égne mondjuk egy szegényparaszt háza, milyen lelkesen és frissen szaladna nyomban a kulák — egy kanna benzinért...

Válasz fizetve...

— És volna még egy kérésem, kedves Kovács úr, — mondtam a házfelügyelőnek, két bőrönd és egy vászonlepedőből varrt zsák között, — két hétre megyek el az üzemi üdülőnkbe, addig a lakásom zárva lesz, természetesen...

Szóval arra szeretném megkérni, hogy naponta szedje ki innen a levélszekrényemből a leveleket és küldje el nekem Balatongyomládra, az üdülőbe.

— Igazán nagyon szívesen megteszem — mondta Kovács, kezet ráztunk, aztán még utánam kiabált: — Attól a csinos kis vidéki kislánytól is vár leveleket?

— Főleg tőle — ismertem be vörös fülekkel és felkapaszkodtam az autóbuszra.

Az első öt nap a Balatonon meglehetősen kellemesen telt el, de izgatott, hogy miért nem jön postám. Kizárt dolog, hogy Gizi ne írjon... A hetedik napon már határozottan nyugtalan voltam. Este kivettem a zsebemből Gizi képét és szemrehányóan kérdeztem: Miért nem írsz, mondd miért nem írsz? Az igazság és a tökéletes helyszínrajz kedvéért meg kell mondanom, hogy nem válaszolt, de mikor visszatettem a képet a zsebembe és felálltam, kis kulcs gurult ki az ölemből.

Én ostoba! Hát persze, hogy nem jöhetett postám, hiába ír ez a drága lány naponta hosszú és főként szerelmes leveleket, amikor elhoztam magammal a levélszekrényem kulcsát és Kovács nem tudja kiszedni belőle a leveleket!

Mint a villám rohantam el a postára és feladtam nevemre a levélláda kulcsát, expressz, hogy gyorsabban odaérjen.

— A délutáni vonattal elmegy a levél — mondta a kisasszony — holnap már meg is kapja a címzett!

Ez annyit jelent, morfondíroztam, hogy holnapután, de legkésőbb két nap mulva Kovács elküldi az összes levelemet. No, azt még kibírom!

Eltelt két nap, három nap, négy nap... Az egész nyaralásom el volt rontva, mert nem kaptam levelet Gizikétől... Elrohantam a postára és feladtam egy sürgönyt annak a gaz Kovácsnak, hogy mi van a leveleimmel? Választ fizettem. Délután megjött a válasz: „Nem tudom kinyitni a szekrénykét, stop a kulcs nincs itt stop" — sürgönyözte ez a...

Azonnal visszasürgönyöztem neki, hogy négy nappal ezelőtt expressz feladtam a kulcsot, azóta meg kellett érkeznie!

Néhány óra mulva már itt volt az ő válasza:

— Kulcs expresszlevélben időre megérkezett stop. A postás bedobta a többi levéllel együtt a levélszekrénybe stop.

(vajda)

Az anya álma

— Petrovicsné: De szépet álmodtam az éjjel, Sándor fiam.
— Petőfi Sándor: Mit álmodott anyám?
— Petrovicsné: Azt álmodtam, hogy száz év mulva a nép országa lesz Magyarország.
— Petőfi Sándor: „Anyám, az álmok nem hazudnak..."

Fonti dal

(Szabadon Vörösmarty Mihály után.)

Lefelé megy börzén a font,
jól teszi,
tőle jogát a jenki el
nem veszi,
menjen is csak lefelé a
valuta,
és az angolt hadd üsse meg
a guta.

A legelső angol ember
a király,
mert Brithonban máig is ez
az irály,
millióknál arrafelé
több az egy,
s az a szokás, hogy a proli
tönkremegy.

Truman mondja: rajtatok csak
kacagok,
s rátok sózom a sok vicik-
vacakot,
példátokat minél többen
kövessék,
így lesz erős Atlantban a
szövetség.

Aki angol, isten ments, ha
balra lép,
viszont fogy az aranyban a
tartalék.
s amig a nép cifra szókat
mondogat,
béka alá nyomják le a
fontokat.

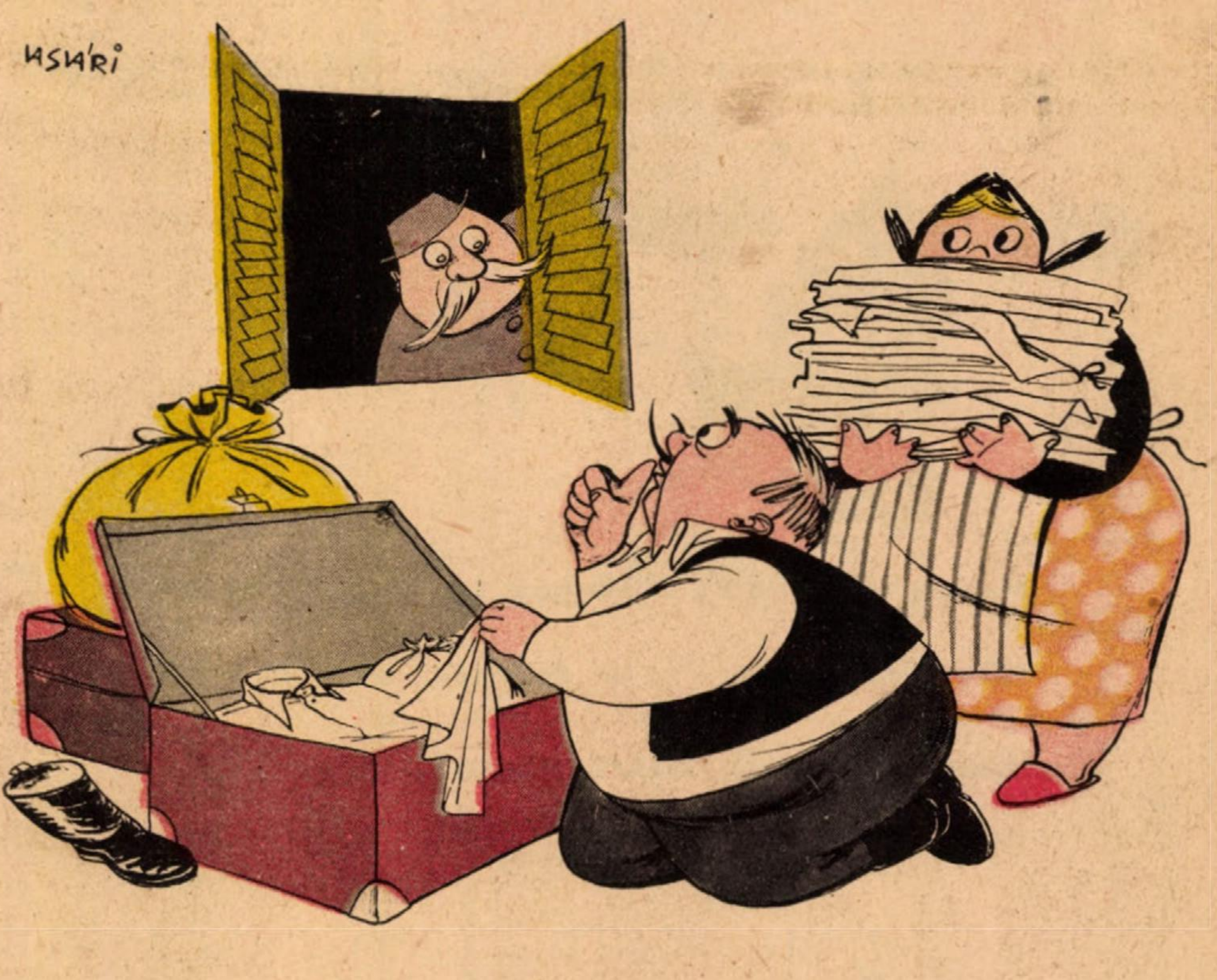
Egy miniszter, hogyha szocdem.
mit tehet,
ahol lehet, eladja a briteket,
s mert Washington mindent ki és
bevinne,
nehéz napok járnak szegény
Bevinre.

Rádiója recsegtethet
megafont,
mégis egyre csak lefelé
megy a font,
s így módosul Marshall bácsi
terve ó:
pénz olvasva, miniszter meg
verve jó.

DARVAS SZILARD.

A megfelelő embert a megfelelő helyre

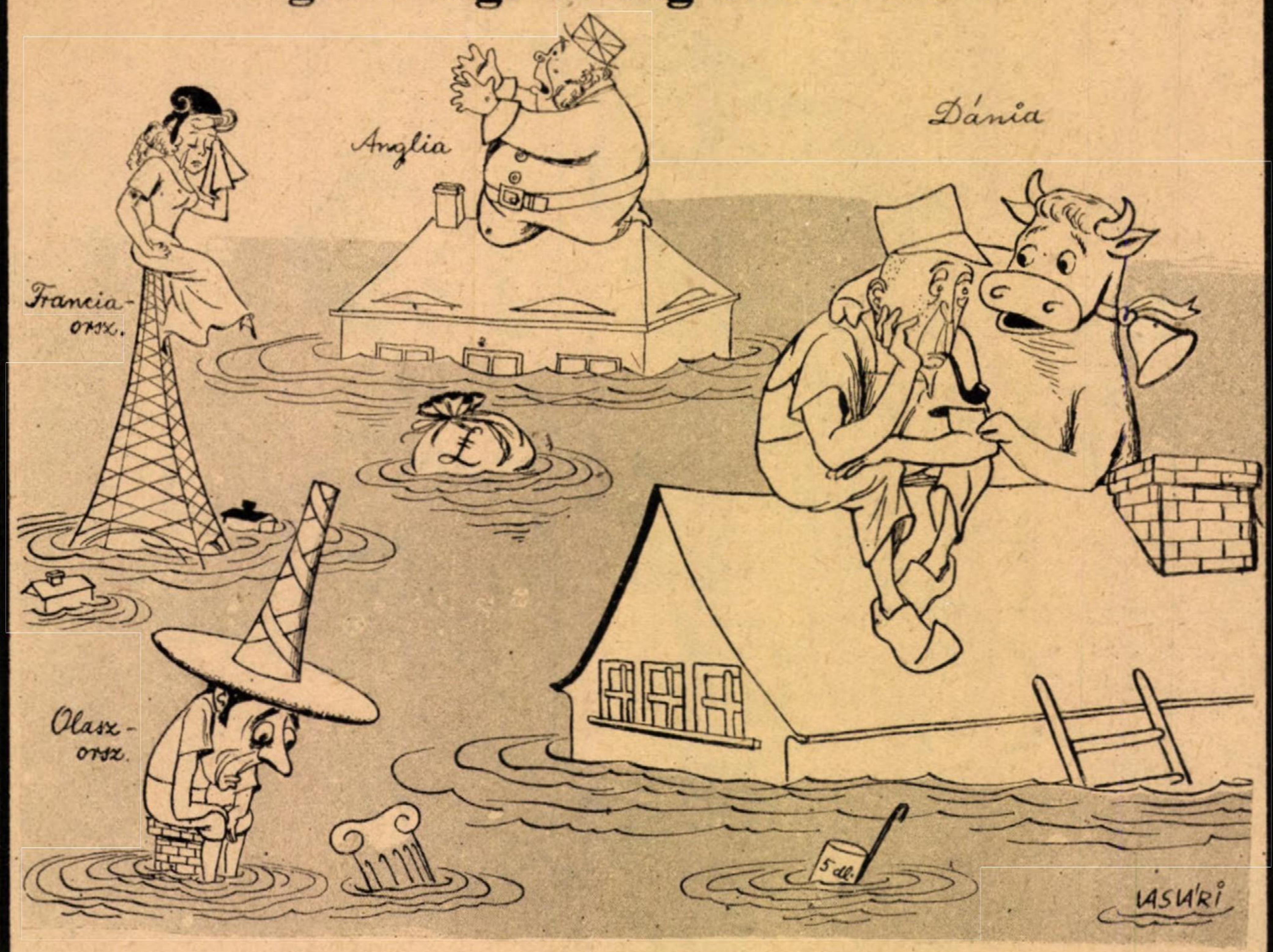
— Hová készül, Zsíros szomszéd?
— Tito meghívott főispánnak!

Készülnek az öregek

a világ ifjúságának találkozójára

A gazdasági válság elérte Dániát

— Ne búsuljon gazduram, amíg engem lát.
— Mit érek veled, Riska, hiszen te is Amerikának adod le a tejet...

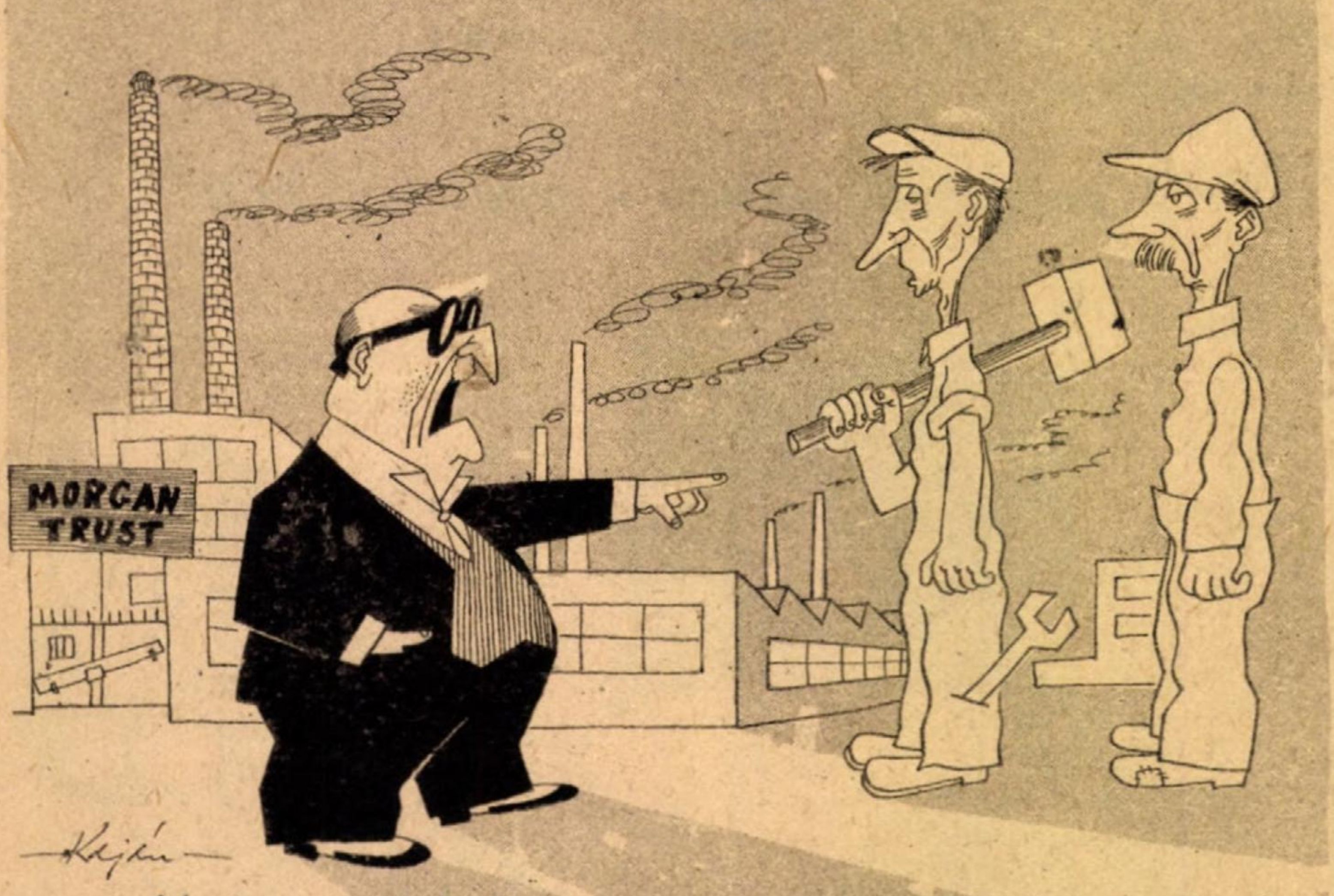
Bevándorlási komédia

Azt olvasom a lapokban, hogy az Egyesült Államok még jobban megnehezíti a bevándorlást, mert egy éleseszű szenátor javaslatára a jövőben csak azokat engedik majd be az Államok területére, akik egy külön erre a célra rendelt vizsgán bebizonyítják, hogy gondolkodásuk megegyezik az „átlagos amerikai véleménnyel". Ezekután így képzelünk el egy ilyen vizsgát:

Tanár: Miért akar bevándorolni az Egyesült Államokba?
Bevándorló: Mert itt fejthetem ki legjobban politikai meggyőződésemet.
Tanár: Mi a politikai meggyőződése?
Bevándorló: Nincsen.
Tanár: Nagyon helyes. Mit tud a Szovjetunióról?
Bevándorló: Van, de ez nem egészen biztos. Lehet, hogy az egészet csak a baloldali ujságírók találták ki. Különben is, amikor ezt tanultuk, hiányoztam az iskolából és ez a lap ki volt tépve a könyvemből.
Tanár: Mi a véleménye Hitlerről, az emberiség legnagyobb ellenségéről?
Bevándorló: Heil!
Tanár: Rendkívül helyes! Hogyan vélekedik a fajelméletről?
Bevándorló: Minden faj egyforma, csak a négerek, kínaiak, kommunisták és zsidók alacsonyabbrendűek, valamint mindazok, akiknek kevesebb a jövedelmük, mint nekem.
Tanár: Csodálatosan helyes! Mi a véleménye az irodalomról?
Bevándorló: Kétféle könyv létezik: irodalmi mű és ponyva. Irodalmi mű az, amikor nem tudom előre, ki a gyilkos, ponyva az, amikor tudom.
Tanár: Szükség van háborúra?
Bevándorló: Feltétlenül. Ha nem lenne háború, nagyon elszaporodnának az ingatlanügynökök.
Tanár: Mi a maga foglalkozása?
Bevándorló: Ingatlanügynök vagyok.
Tanár: Most egy nehéz kérdés következik. Mi a véleménye a „Darling" rágógumiról?
Bevándorló: Nélkülözhetetlen, mert üdévé teszi a leheletet. „Darling" rágógumi a legjobb a világon!

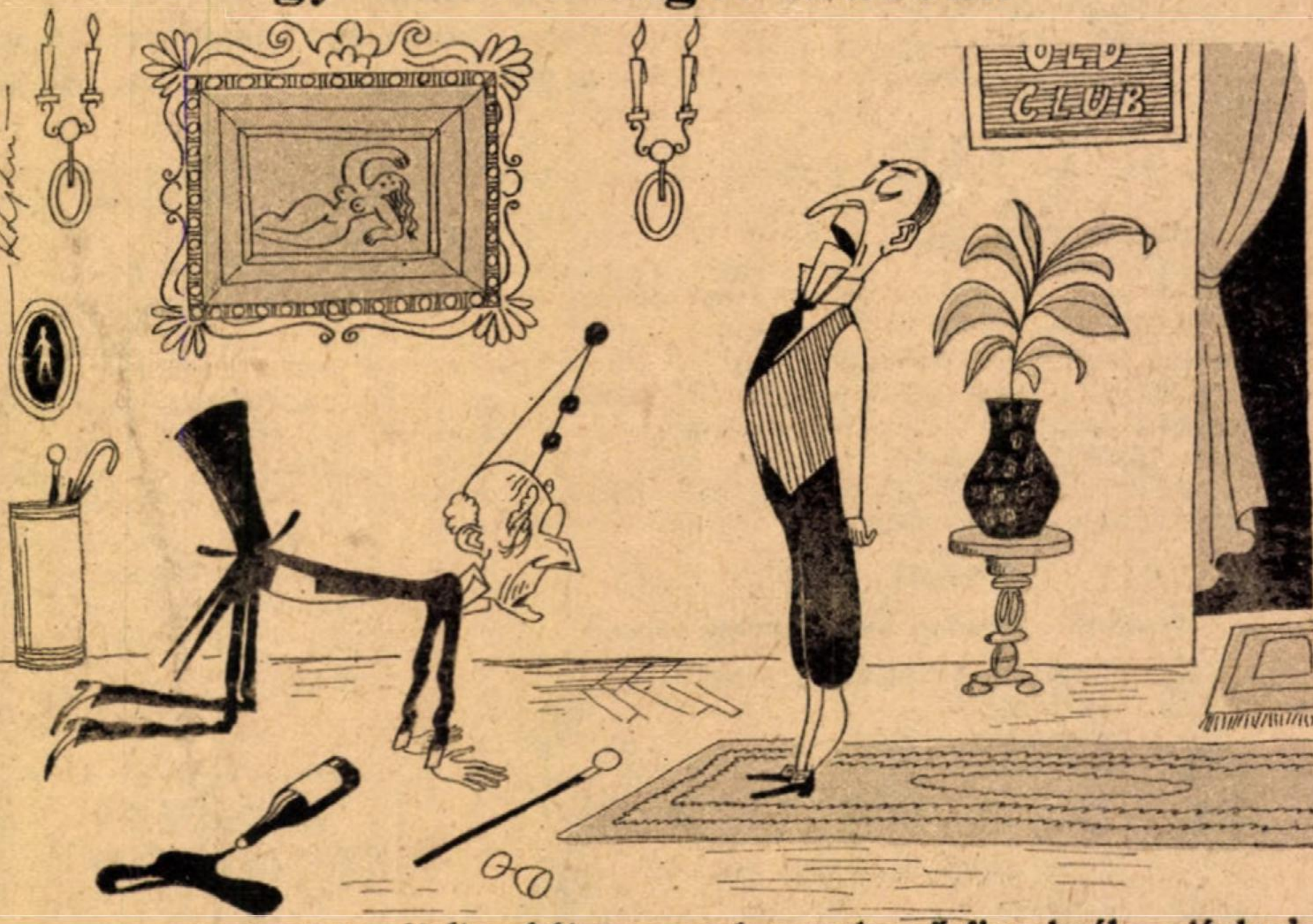
A vizsga sikerült, a Bevándorló belép Amerika földjére, hogy emelje a kultúrnívót és a munkanélküli-statisztikát.

Mr. Morgan megnyugtat

— **Munkás:** Ne küldjön el Morgan úr, ha nem dolgozunk, éhenhalunk.
— **Tőkés:** Mesebeszéd! Én se dolgozom, mégsem halok éhen!

Egy előkelő angol klubban

— Mylord, ismételten bátor vagyok nagybecsű figyelmébe ajánlani, hogy a kutya azt mondja „vau-vau" és nem azt, hogy „kukuriku..."

Szabad Kína főhadiszállásán

— Jelentem, hogy 191 várost szabadítottunk fel.
— Ne azt számolja elvtárs, amit már felszabadítottunk, hanem, ami még hátra van, mert az sokkal kevesebb.

Schacht újra politizál

Schacht: Bocsáss meg, imádott vezérem, hogy lepaktáltam az amerikaiakkal!
Hitler: Te bolond, ha élnék, én is ezt tenném!

A Ludas Matyi 5000 forintos tehetségkutató pályázata

máris igen sok pályamű érkezett. A pályázatok elbírálása már folyik. Miután egyre újabb és újabb érdeklődők fordulnak hozzánk, akik a pályázati feltételeket tudakolják, alant újból közöljük azokat:

1. A pályázaton mindenki résztvehet, aki nem hivatásos író. A beküldendő írás lehetőleg összefüggő humoros történet (humoreszk, kroki, humoros tárca), legfeljebb három gépelt, vagy kézzel írott oldalra terjedjen. Egy-egy pályázó két-három művet is beküldhet.
2. A pályaműveket lehetőleg géppel vagy tintával, jól olvashatóan írjuk. Természetesen csakis önálló, saját művel lehet pályázni; régi anekdótákat, ismert történeteket ne küldjünk be.
3. A pályázók közöljék nevüket, pontos címüket, foglalkozásukat és életkorukat.
4. A pályázat határideje 1949 augusztus 1.
5. A díjat nyert pályaműveket a Ludas Matyiban közölni fogjuk. Ezen kívül a nyerteseknek alábbi pénzjutalmakat adjuk:

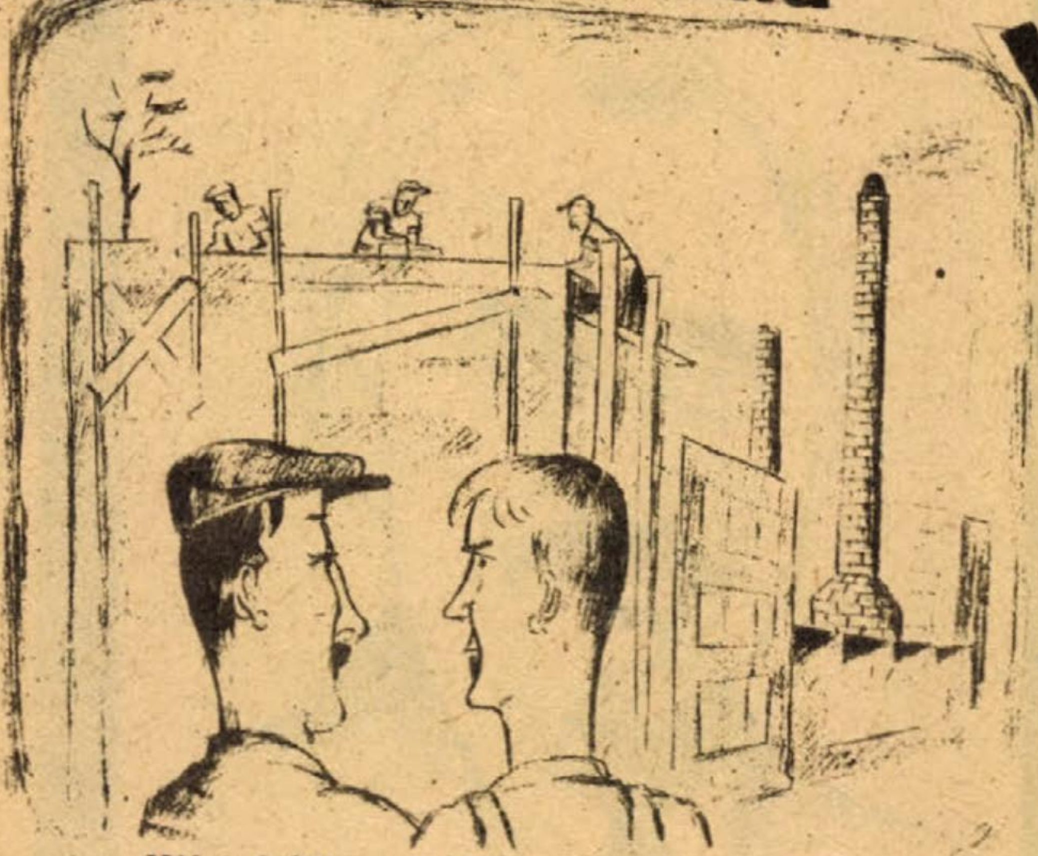
1. díj: 1500 forint,
2. díj: 1000 forint,
3. díj: 500 forint,
4—10. díj: 300—300 forint.

6. A pályázattal kapcsolatos minden közleményt lapunkban adjuk közzé.

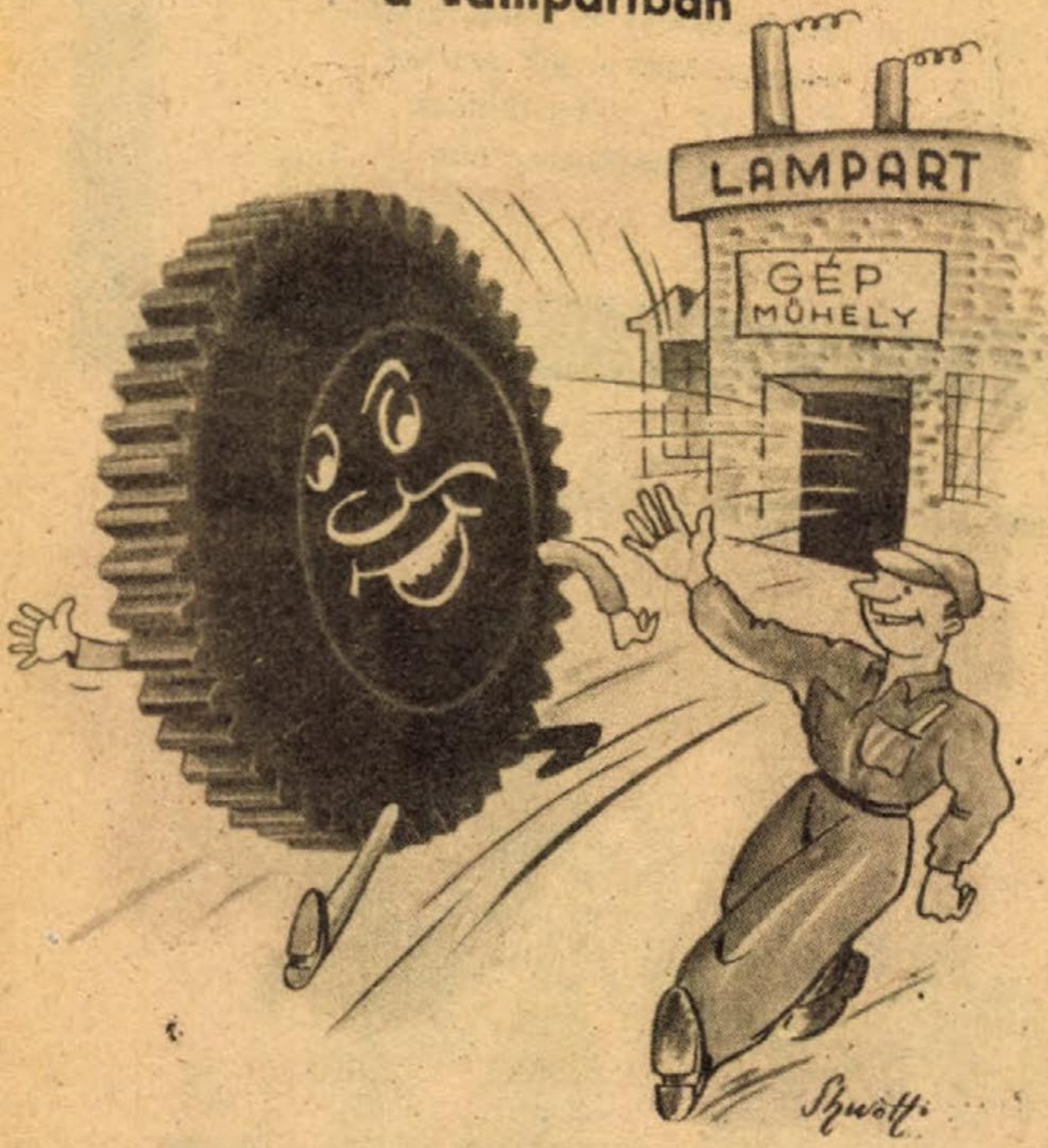
Üzemek humora

Felvágós a fiú

— Miért építik a gyáratokra ezt az új emeletet?
— Mert másképp a termelési grafikon szára már átütné a tetőt.

Többtermelés és racionalizált gyártás a Lampartban

— De gyors a járása, a fogaskerekit magának!
— Magukkal futok versenyt, szakikám!

Nem megy a gőzös

A Mávagban, elkészülte után, 22 mozdony maradt állva... Nem, így ez nem igaz. A 22 mozdony nem készült el, mert ha elkészült volna, akkor ki is futott volna. De nem készült el, mert Diósgyőrből nem érkeztek meg a kerekek s ennek következtében a 22 mozdony nem állt, hanem ült a Mávagban. A mozdony ugyanis a kerekein áll s ha nincs kereke, akkor nem állhat, ha mégannyira áll is, vagyis: nem mozog. Kiszámították, hogy hány százezer forint megy az álló, illetőleg ülő mozdonyokkal kárba, ezt megüzenték Diósgyőrbe és Diósgyőr visszaüzente, hogy aki a nem-kész mozdonyok után kárt számít, annak szintén nincs meg minden kereke, mert hiszen Diósgyőrben nemcsak 22 mozdony kereke nem készült el, hanem valamennyi még-elő-nem állított mozdonyé.

Diósgyőr bizottságnak adta ki a kérdést, hogy lehet ezt a 22 mozdonyt a többi mozdonyoktól megkülönböztetni.

Üzemi Közért

Kovács nagyon büszke rá, hogy üzemében külön Közért-fiók nyílt. Ezt az örömhírt így adja tudtára egy szomszédgyárbeli kollégájának:

— Mit szól hozzá, Szabó szaktárs, a mi üzemünkben az üzemi konyhán kívül most már beépített tízórai is van!

Töprengés a Petneházy-utcában

— Nem tudja, kérem, hogy nevezik itt a környéken azt a gyárat, ahol cipőfűzőt, nadrágtartót, zoknitartót és gumiszalagot gyártanak?
— Rudolf csipkegyárnak.
— A Rudolfot értem, de miért csipkegyár?
— Hogy nehezebb legyen kitalálni.

Nem azonos

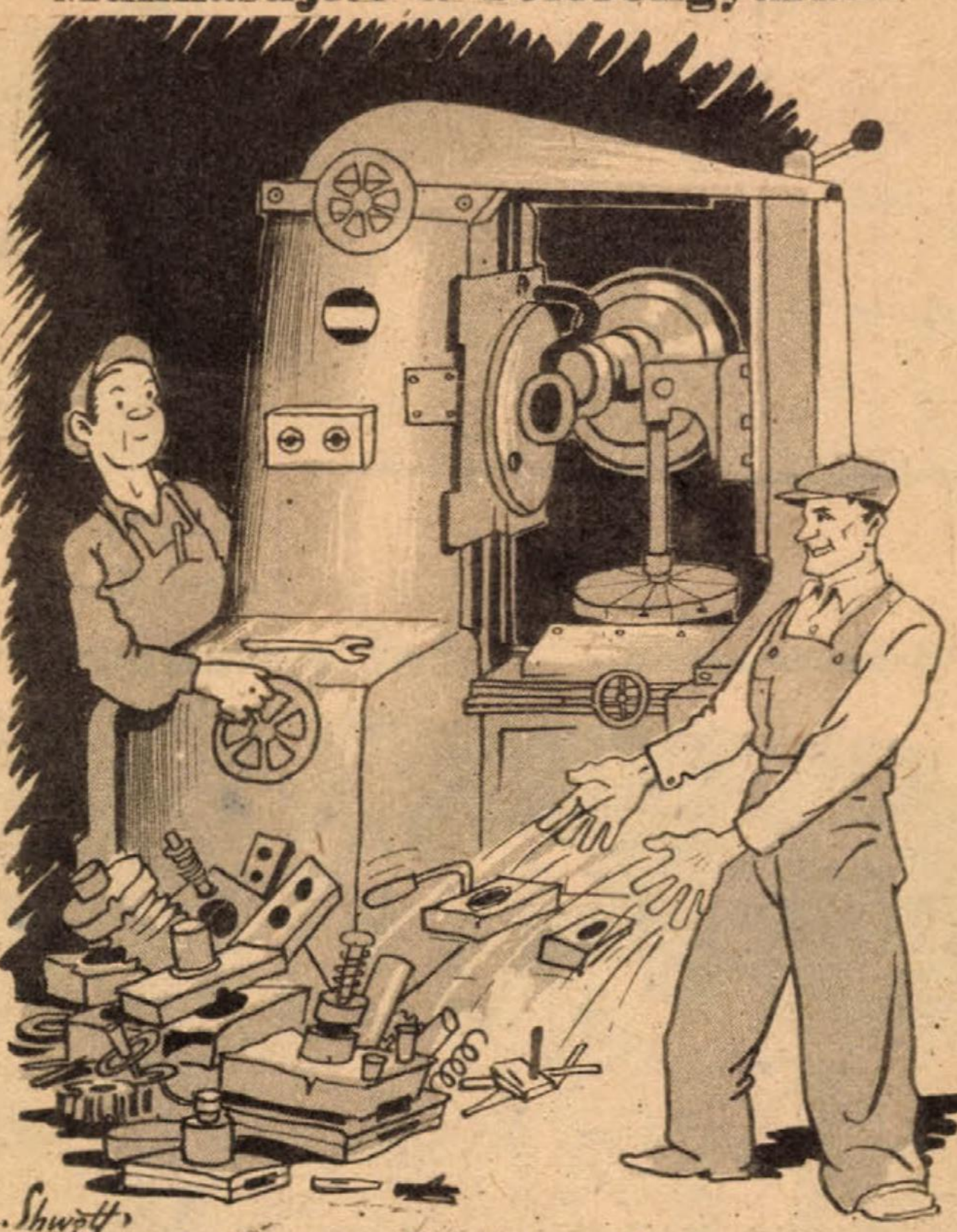
A Salgótarjáni Acélgyár, salgótarjáni cég, a Szabad Népből arról értesült, hogy a Salgótarjáni Gépgyár, budapesti cég, rosszul teljesíti a tervet. A Salgótarjáni Acélgyár (Salgótarján) annak közlését kéri, hogy nem azonos a Salgótarjáni Gépgyár (Budapest) céggel és annak selejtjéért, késedelmeskedéséért semmiféle felelősséget nem vállal. De nem tart számot az illető gyár által a jövőben kiérdemelendő esetleges dicséretekre sem. A salgótarjániak hangoztatják, hogy nem szándékoznak megtorlásképpen a „budapesti" nevet felvenni.

A szervezés csodája

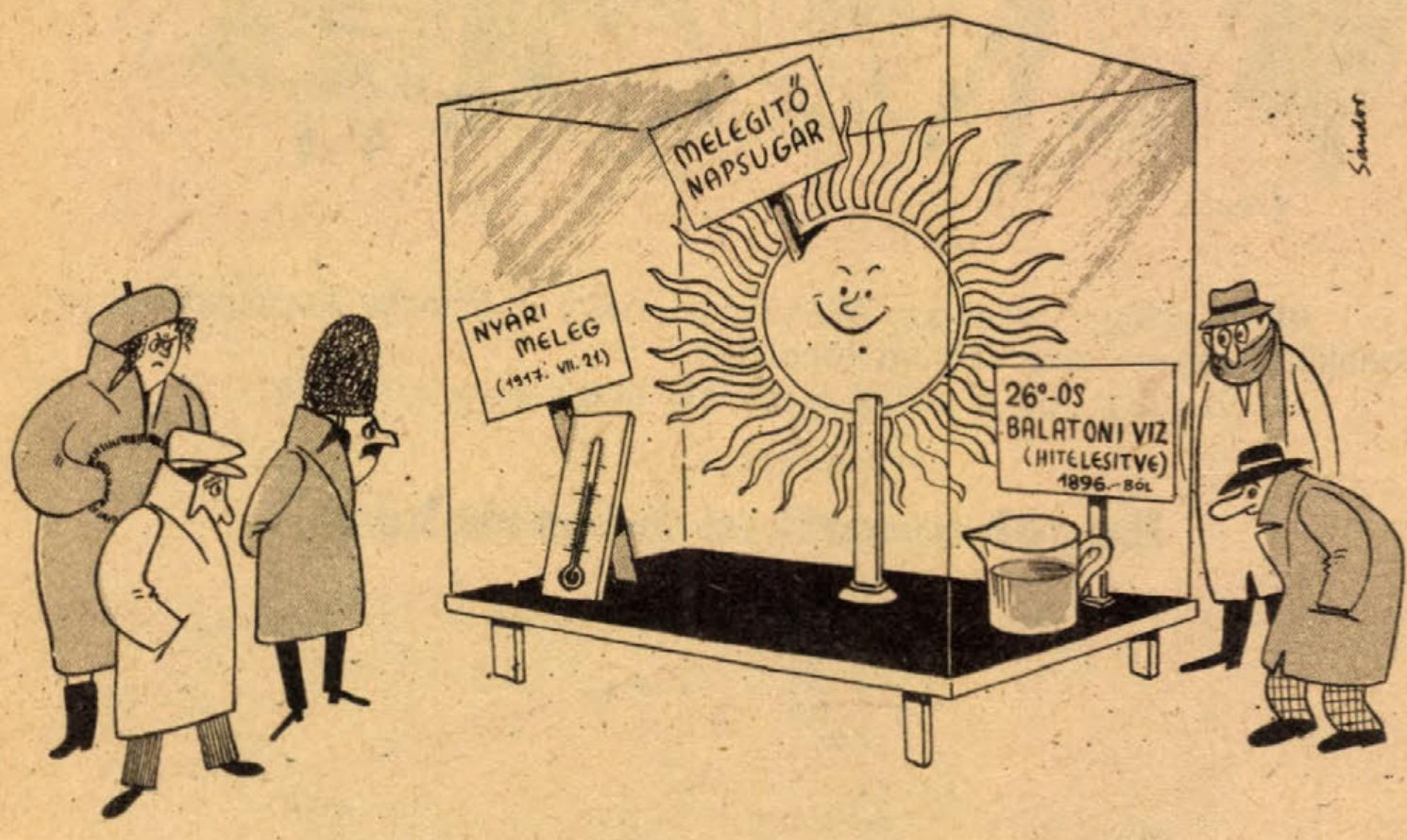
— Van selejt a gyárban?
— Mi az, hogy van! Külön osztályon állítjuk elő, hogy a többiek lássák, mit nem szabad csinálni.

Munkásújító a Telefongyárban

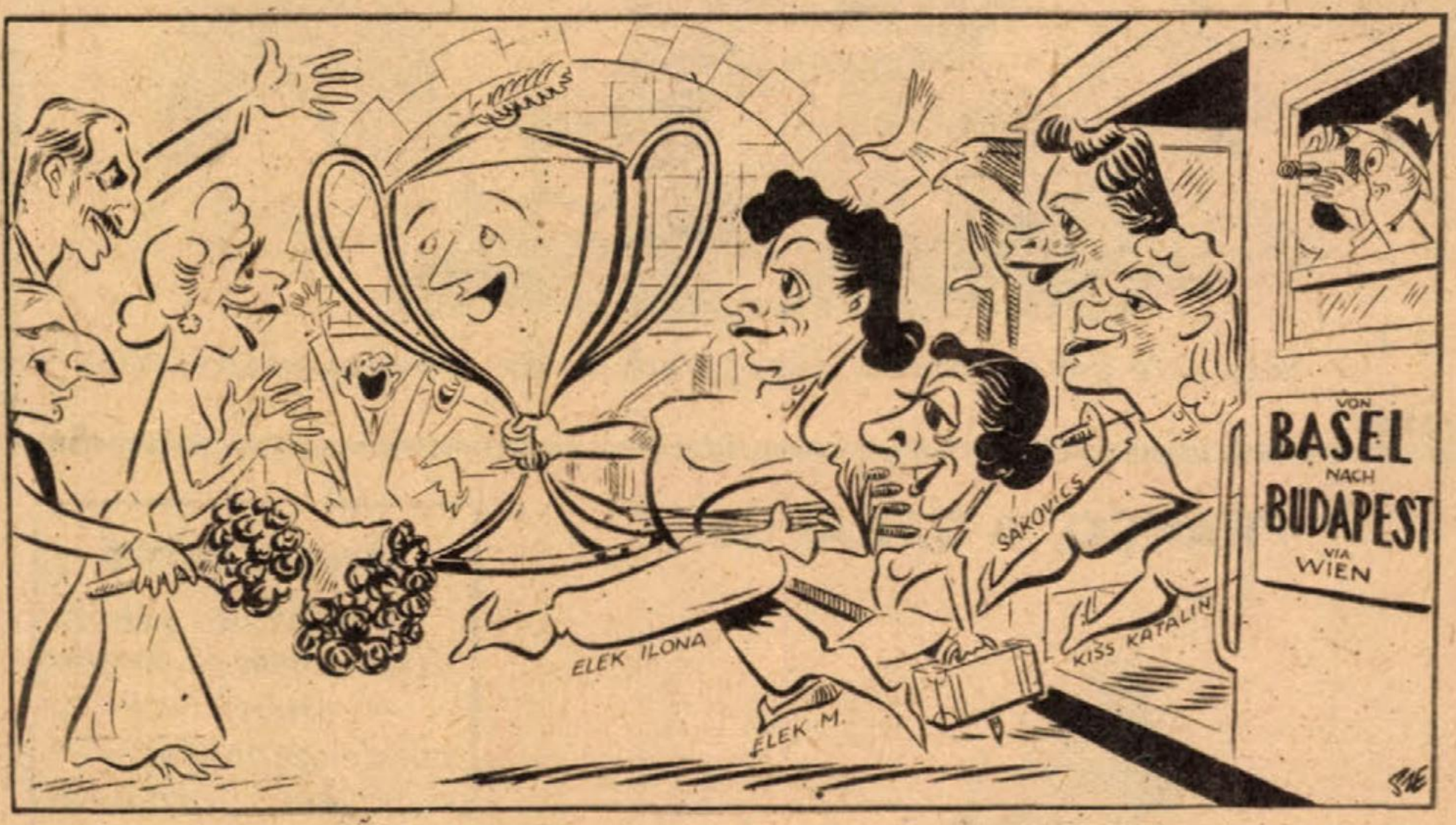
— Maga szaporítja a selejtet, szaktárs?
— Nem szaporítom, hanem csökkentem, mert az elavult szerszámokat dobom selejtbe.

Balatoni múzeum nyílt Keszthelyen

— A legbecsesebb balatoni múzeumi ritkaságok és régiségek.

Vívónőink végleg megnyerték Baselben a Békekupát

A Békekupa Budapesten: Végre egy hely, ahol otthon érzem magam.

Közvetlen telefonösszeköttetés Trinidaddal

— Trinidaddal akar beszélni, Cigelka úr?
— Noná, Hondurasszal!

A 7 legpompásabb vicce

Truman egy barátjánál tölti a vikendet. Amikor a gyönyörű ősparkon keresztül az autó bekanyarodik a százharmincszobás palota elé, Truman megkérdezi a barátját:

— Mondd csak Jack, mit is dolgozol te tulajdonképpen?

— Semmit.

— Nagyszerű — fordul Truman a titkárjához. — Azonnal közöljék a külföldi sajtótudósítókkal, hogy Amerikában a munkanélkülieknek luxusautójuk, yachtjuk és százharmincszobás palotájuk van.

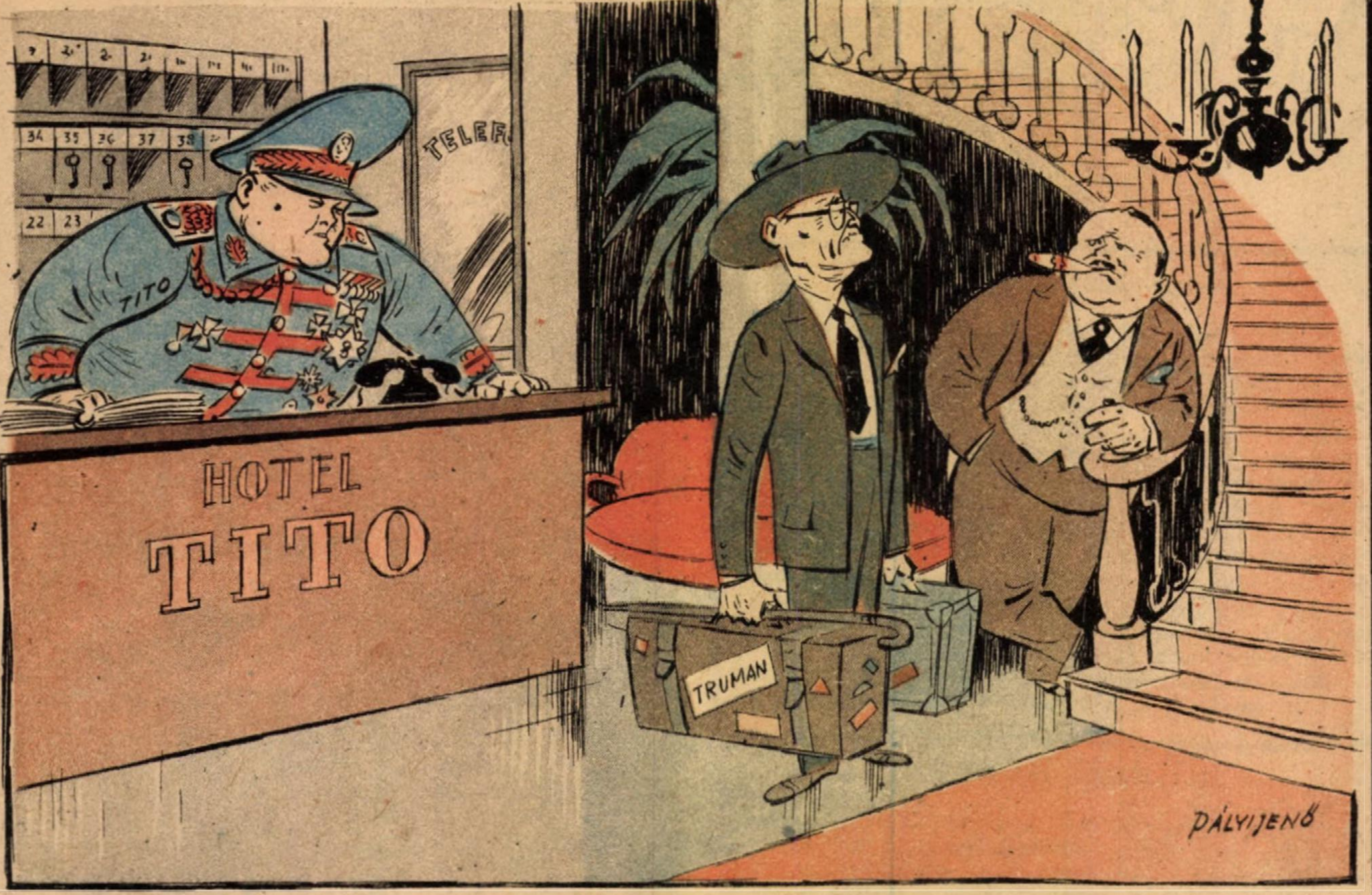
Megérkezett a pesti víz Soroksárra

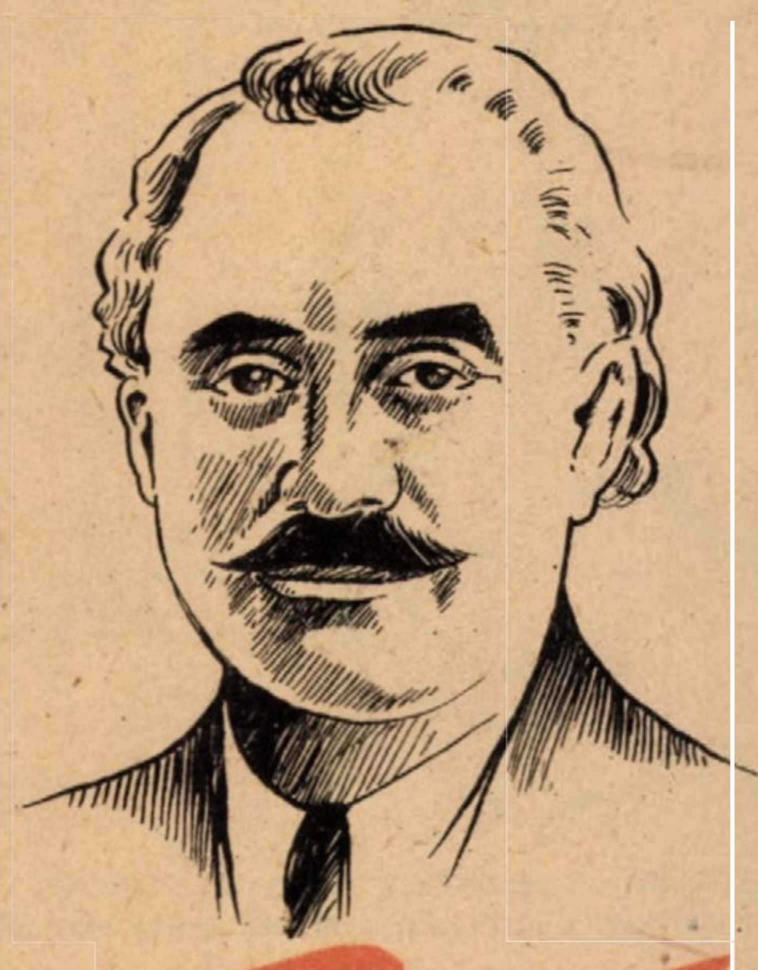
— A mindenségit, de jó tej lett volna ebből tíz évvel ezelőtt!

Az 5000 forintos tehetségkutató pályázatunkra továbbra is lehet pályaműveket beküldeni. A pályázat határideje augusztus 1.

Belgrádi kaland

— Milyen itt a kiszolgálás
— Kitűnő. Csak jól meg kell fizetni.

Dimitrov meghalt

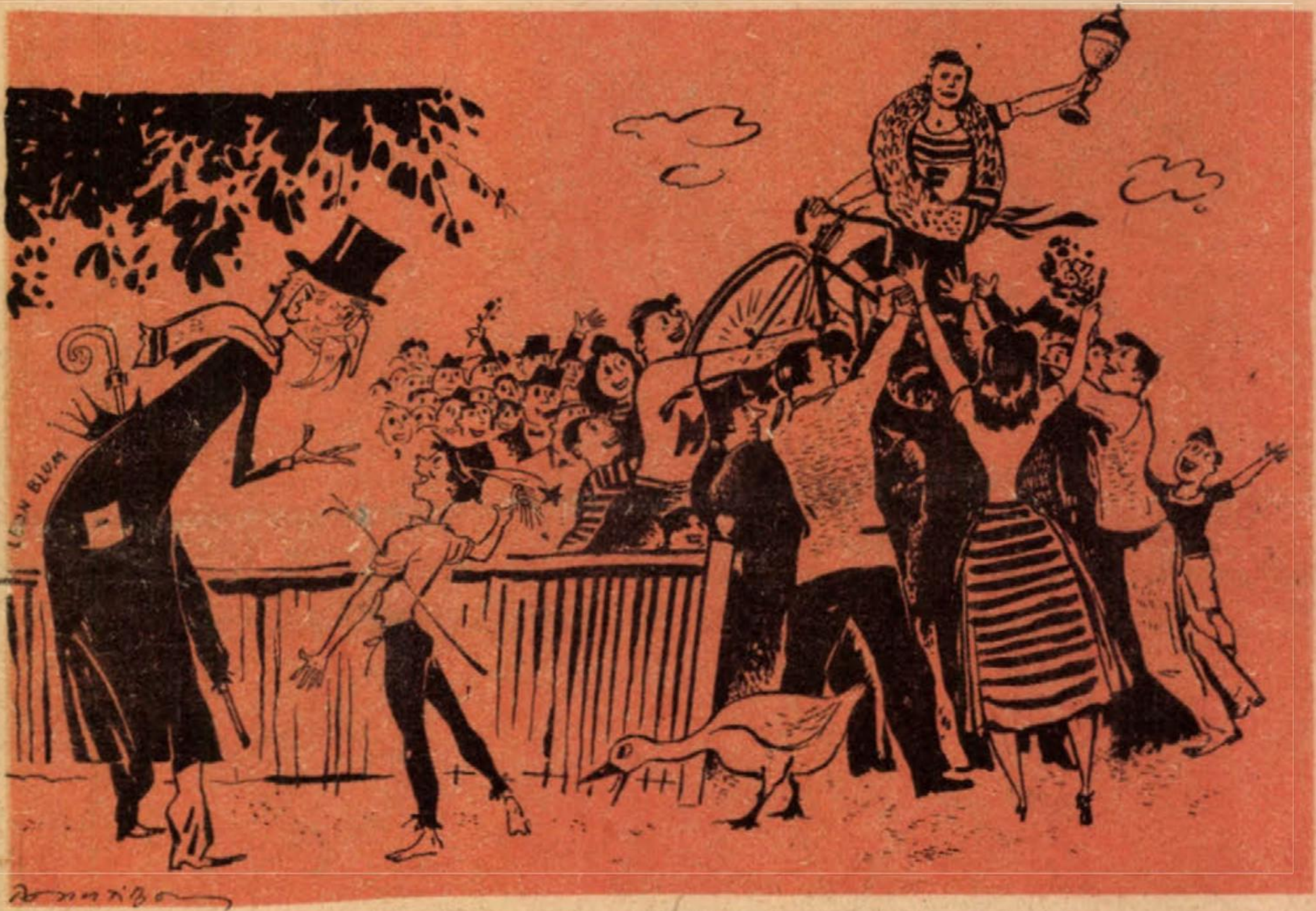
Nem enyész el soha, soha
Nagy Dimitrovunk emléke,
Őrzi azt a világ minden
Szabadságszerető népe

Nyári gyakorlat

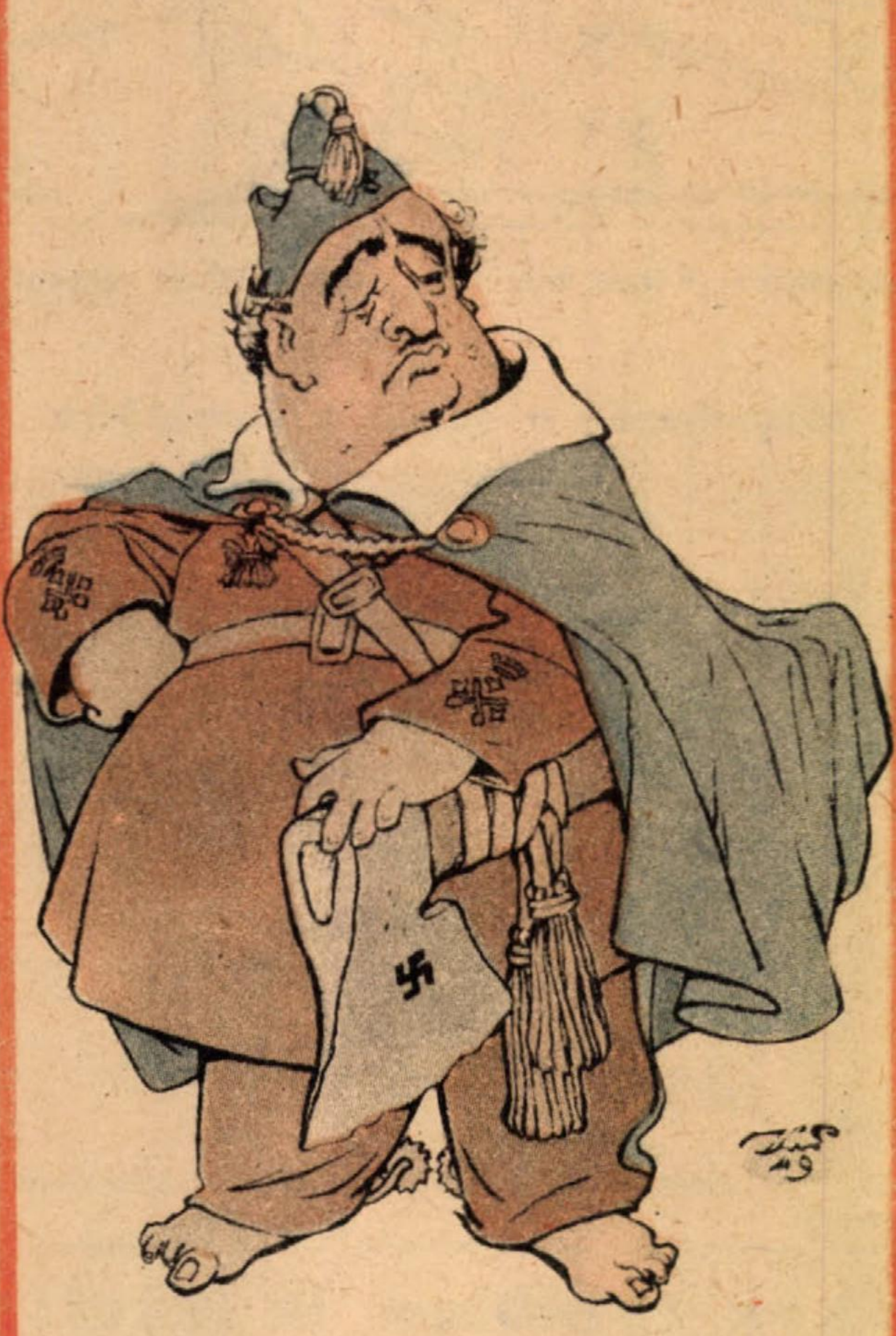
— Lőfegyverünk a puska, főfegyverünk az elmélet, megvédjük a békét!

Francia győzelem a magyar körversenyen

Blum: Hogy lehet az, Matyikám, hogy a francia kerékpárosokat ünneplitek, engem meg folyton csepültök.
L. M.: Hja, ők a pedált tapossák, maga meg a népet!

FRANCO, A VAKARCS

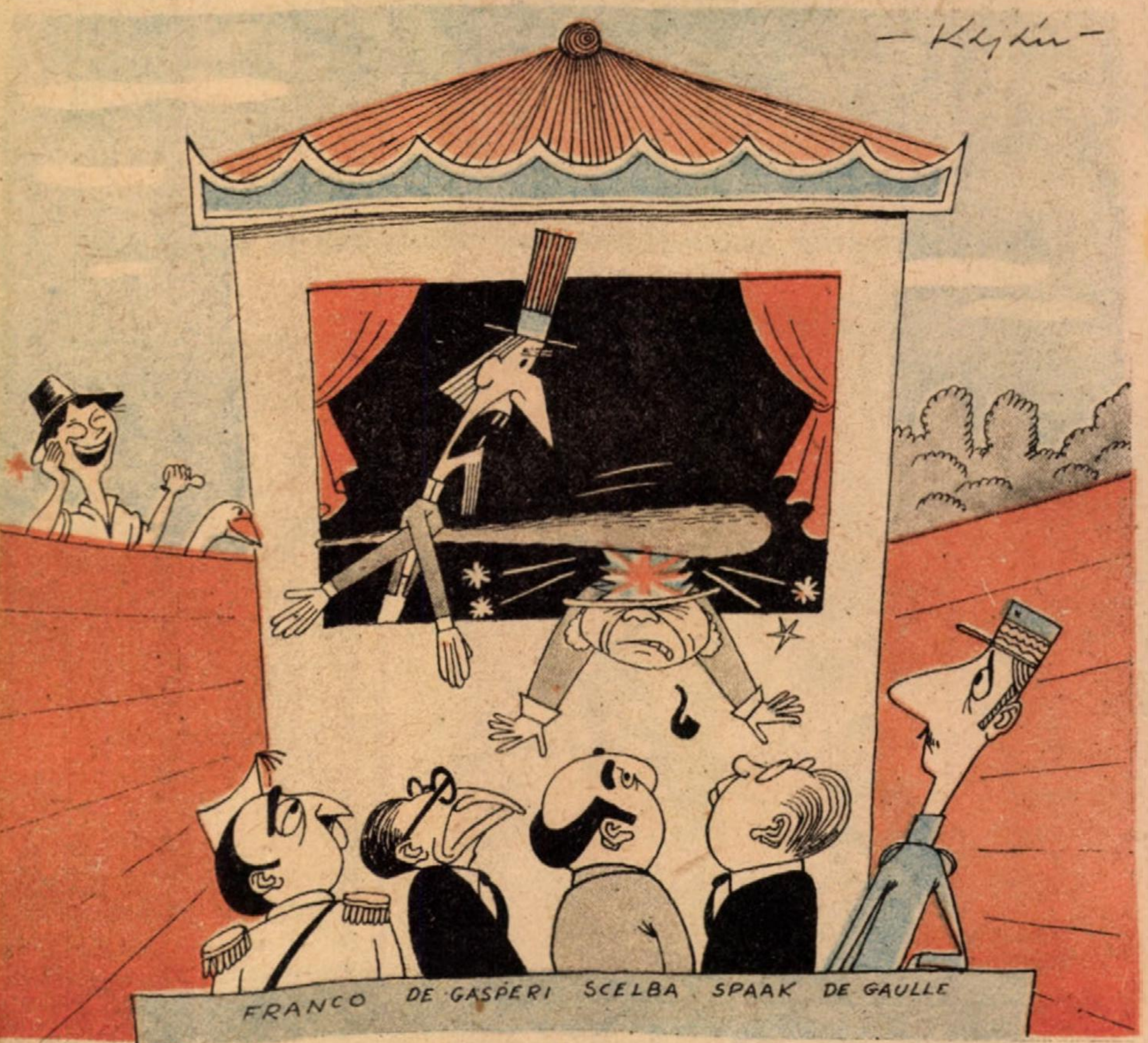

Krokodil, Moszkva

Anyag és szellem

A hitoktató fölszólítja Kovács Pistit:
— Miért kell a mindennapi kenyérért naponként imádkoznunk? Miért nem kérünk mindjárt egy hétre vagy egy hónapra valót?
— Hogy minden napra friss kenyerünk legyen.

Angol-amerikai bábszínház

L. M.: Na, hogy tetszik nektek ez a játék, gyerekek?

Ludas Matyi

Felelős szerkesztő:
GÁDOR BÉLA
Szerkesztő:
TABI LÁSZLÓ
Felelős kiadó:
ZSIGMONDI ENDRE

Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750 és 128—031. Kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5. Tel.. 139—150 és 138—382.

Nyomatott a Budapesti Szikra Nyomda NV. offset-körforgógépein. V., Honvéd-u. 10. Felelős nyomdavezető: Radnóti Károly.